

Zmist.

Videnskaben paastaar, at Aarsagen altid gaar forud for Virkningene, men her kan man se, hvorledes Virkningene gaar foran Aarsagen.

Norsk Familjeblad.
1880.

Lygn.

Dei spurde Aristoteles, som var ein heidning i det gamle Hellas: "Kvat vinn ein mann med aa ljuga?" "Han vinn so mykje, at folk ikkje trur honom, naar han segjer sant helder," svarad Aristoteles.

Norskt Barneblad.
1891.

Krigsdans blandt australiske Bildmænd.

Hos de Folkeslag, som endnu befinder sig i saakaldt „vild” tilstand, hører Krig og Ufred til Dagens Ordren i endnu højere Grad end hos de højt civiliserede Nationer, som heller ikke synes at kunne lægge bort den vagre Skik at slaa hinanden ihjel. Med de ringe Midler, som Bildmændene har til at føde en stor Befolkning paa et indskrænket Rum, vil Sammenstød mellem Stammerne ganske naturligen maatte finde Sted, thi naar den ene Stamme udvider sit Jagt- og Fiskeriomraade, støder den naturligvis paa Nabo stammen, som er ude i samme Erinde, og de blodige Fejder mellem dem tjener da fremtidig til at afgjøre Ejendomsretten over Land og til at gjøre det lyst i rækkerne, saa der ikke bliver for mange Munde om Maden. I disse Kriger spiller Krigsdansene en fremragende Rolle, og ingen Balletmester paa et europæiskt Ballettheater kan faa istand en livligere og mere gribende Dansemoro end den, de Bilde faar istand, naar de stemmer op Hyl og Skrig til Krigsdans. Denne affhyelige Musik og denne vilde Dans giver dem Mod, akkurat som naar vore Soldater hører Trommerne og Musikken. Vort billede fremstiller en saadan Krigsdans hos de australiske Bildmænd, af hvilke de fleste forresten allerede har modtaget Indflydelse af den europæiske Civilisation. Saaledes ser man, at de har Geværer; thi gode Vaaben og Brændevin er gjerne de første Civilisationsfrugter, som Bildmændene lærer at sætte Pris paa.

Norsk Familjeblad.

1880.

Gamle ordtak.

Eigi fellr tré við hit fyrsta hogg.

Óftlega veltir litil þúfa miklu hlaði.

Augat sér allt og sér þá eigi fjálft síð.

Ekki er manningur vissari en dauðinn og ekki óvissari en dauðans tími.

Ekki dugir úfrestat.

Gamlir eru ellstir.

Morg eru konungs eyru.

Lit börn leika best.

Þat er fornt mál, at engi taki svá i tjörnina at eigi verðr vátr af.

Eigi er þorstinn vatshandr.

Elgi, ikkje. *tré*, eit tre. *miklu hlaði* (mikitt hlað), stort lafs. *effi*, inkje, ikkje nofo. *manninum*, fyr mannen. *gamlir*, dei gamle. *morg*, mange. *fornt mál*, eit gamalt ord. *engi taki svá*, ingen tek soleids i tjørni (vatnet), at han ikkje vert vaat av det.

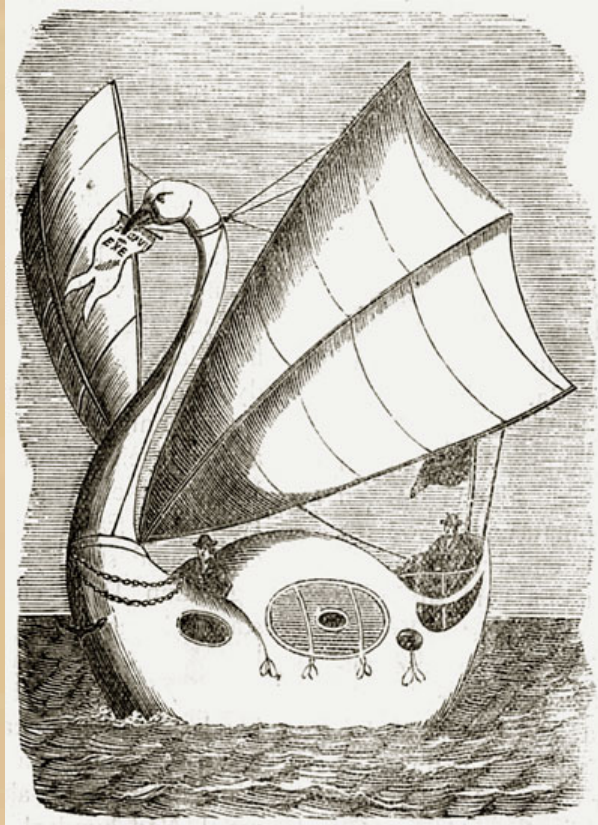
á maa du lesa som aa, þ som t elder d, ð som d; no blir denne ð'en ikkje høyrð: daudinn læt som dauen, berre paa Sunmør (og Nordfjord) segjer dei no dauden; f maa ein stundom lesa som v: *húfa*, seg »tuva«. Ellest skynar du nok, forleids du skal lesa ordi: *eigi* skal du lesa, som der stod »eigji«, *há*, les »daa«, *sjálft* »sjaalvt«, *effi* »effji«, *eyru*, øyru.

Norstk Barneblad.
1896.

Bygningen som stod der Stortinget stend no. Legg merke til alle spiri — dei vart brukte til å hausta ned gratis straum.

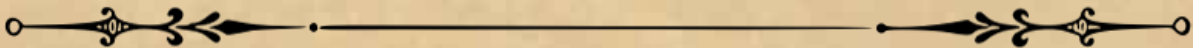
Offisielt heiter det at dette måleriet vart laga til arkitektkonkurransen då Stortinget skulde byggjast; det fær ein no tru på den som vil.

Eit undarlegt skip.

I Amerika finn dei no paa mest alt slag. Dei bygde eit skip eingong som var paa skip som ei svana. Den lange halsen var mast, vengjerne var segl og kroppen skrovet.

Norskt Barneblad.
1891.

Raaaaaaaaal.

Kann du lesa det? I Sverige er der ei grend heiter Raaaa; gjennom den gjeng der ei elv (aa), heiter Raaaaaa, og i den elvi er der aal, som daa maa heita raaaaaaaaal — svenskarne skriv råååål dei, so det er lettare aa lesa fyr deim.

Norskt Barneblad.
1896.

